

ikke nogen af disse Paragrafer; det vil komme for i det Affnit, som senere skal under Forhandling. Den ærede Minister mente, at der var al Grund til at forlade de nuværende Lovbestemmelser om, hvorledes Chefen og Generalinspektøren for Artilleriet og Ingenieurkorpsen skulde være stillede, og han støttede det paa, at det var nødvendigt for Vaabnens Udvikling, at de havde en særlig Stilling som Chefer. Jeg lægger ikke saa overordentlig Bægt paa, om den ene eller anden Form vælges, men jeg skjønner ikke rettere, og hele Udvalget er deri enigt med mig, end at det vilde være naturligt, at Artilleriets taktiske Afdeling er underlagt de kommanderende Generaler, selv om Forholdet skulde blive, at den ene General derved fik noget Mere under sig end den anden. Vi have heller ikke kunnet overbevise os om, at det ikke skulde være ligesaa nødvendigt for Fodfolket og Ryttieriet, at der var Nogen, som særlig sørge for disse Vaabens Udvikling. Kan det i det ene Vaaben ikke ske uden ved Hjælp af, at Manden kaldes Chef og ikke Generalinspektør, saa kan der ikke være nogen Grund til at forudsætte, at det vilde være anderledes i det andet. Den ærede Minister har gjort de Forslag om Fodfolkets Uddannelse, der ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører, den Ære at gjøre dem til Gjenstand for særlig Omtale, uagtet disse Forslag, saaledes som han selv antydede, jo ikke denne Gang kunne komme til Afgjørelse ved Afstemning. Den ærede Minister oplæste i den Anledning Udtalelser fra, saavidt jeg hørte, den kommanderende General paa Sjælland, som han betegnede som den Mand, der forstod sig bedst af Alle paa Spørgsmaalet om Fodfolkets Uddannelse. Den ærede Minister oplæste dernæst nogle Udtalelser, der, saavidt jeg forstod, vare indhente af den ærede Minister fra den nuværende Generalinspektør for Fodfolket. Det var mig ikke klart, om disse Udtalelser henhørte til den Kommissionsbetænkning, som har været Udvalget meddelt, og som altsaa i saa Tilfælde vare Udtalelser vedrørende det forelagte Lovforslag, eller om det var Udtalelser, som vare indhente fra Generalinspektøren med Hensyn til de Vædringsforslag, vi have tilladt os at stille. Jeg er nu ikke ganske paa det Rene med, om det egentlig er fuldkommen rigtigt at indbringe her i Diskussionen Spørgsmaalet om, hvem der forstaar sig bedst paa det One eller Andet. Meningerne derom kunde jo, da der er 101

Mennesker tilstede, ogsaa være 101. Jeg veed heller ikke, om det i og for sig egentlig maa siges at være saa overordentlig ønskeligt, at der her pludselig indbringes i Diskussionen Udtalelser fra forskjellige Personer eller Kommissioner. I saa Tilfælde vil det jo da let kunne hændes, at man ogsaa kunde fremdrage, hvis man vilde, Udtalelser fra Personer og Kommissioner fra tidligere Leiligheder, og maaste netop fra de samme Personer, der synes at gaa i en helt anden Retning. Jeg kan jo rigtignot heller ikke Andet end mene, at, skal Rigsdagen beskæftige sig med alle saadanne Udtalelser, vil det være meget ønskeligt, om de kunde komme frem paa en saadan Maade, at de kunde foreligge i al Fuldstændighed til Overveielse for Thinget, og at navnlig Udvalget kunde faae Leilighed til at gjøre sig bekendt dermed forud. Jeg beklager, at den høitærede Minister ikke har gjort enten Udvalgets Medlemmer eller Medlemmerne af det Mindretal, hvortil jeg hører, den Ære at gjøre os bekendte med nogle af disse Udtalelser, hverken i nogen af de officielle Konferencer, som vi have haft den Ære at have med den ærede Minister, eller i nogenformelt Samtale, som der siden den Tid og indtil idag jo let vilde have været Leilighed til at faae. Vi ønske Alle en grundig Overveielse af Sagen for at naae det for Sagen bedste Resultat. Der er ikke Nogen af os, der har en særlig Paternitetsfølelse for de enkelte Forslag; vi ønske det for Hæren og Landet Bedste, og vi ønske derfor at maatte blive stillede saaledes, at vi kunde blive overbeviste om, hvad der er det Rette. Men vi ønske ikke gjerne at blive overraskede ved pludselige Meddelelser, som ere fuldstændig uventede i Forveien. Overhovedet maa man erindre om alle indhente Udtalelser, at det ikke er let at bedømme dem ganske alene for sig; man kan nemlig ikke bedømme et Svar, uden at man kjennder Spørgsmaalene, thi det er jo af disse, at Svarene for en stor Del afhænge. Vi se allerede af den Betænkning, som er Thinget meddelt fra den store Militærkommission, at det ligger overordentlig nær at have ønsket, at Spørgsmaalene havde været stillede noget anderledes. Det havde været overordentlig ønskeligt, at der havde været givet Leilighed til, at den paagjældende Kommission virkelig kunde have haft frie Hænder til at undersøge, hvori Hærens Mangler bestod, og hvorledes de paa bedste Maade kunde afhjælpes for derpaa at fore-